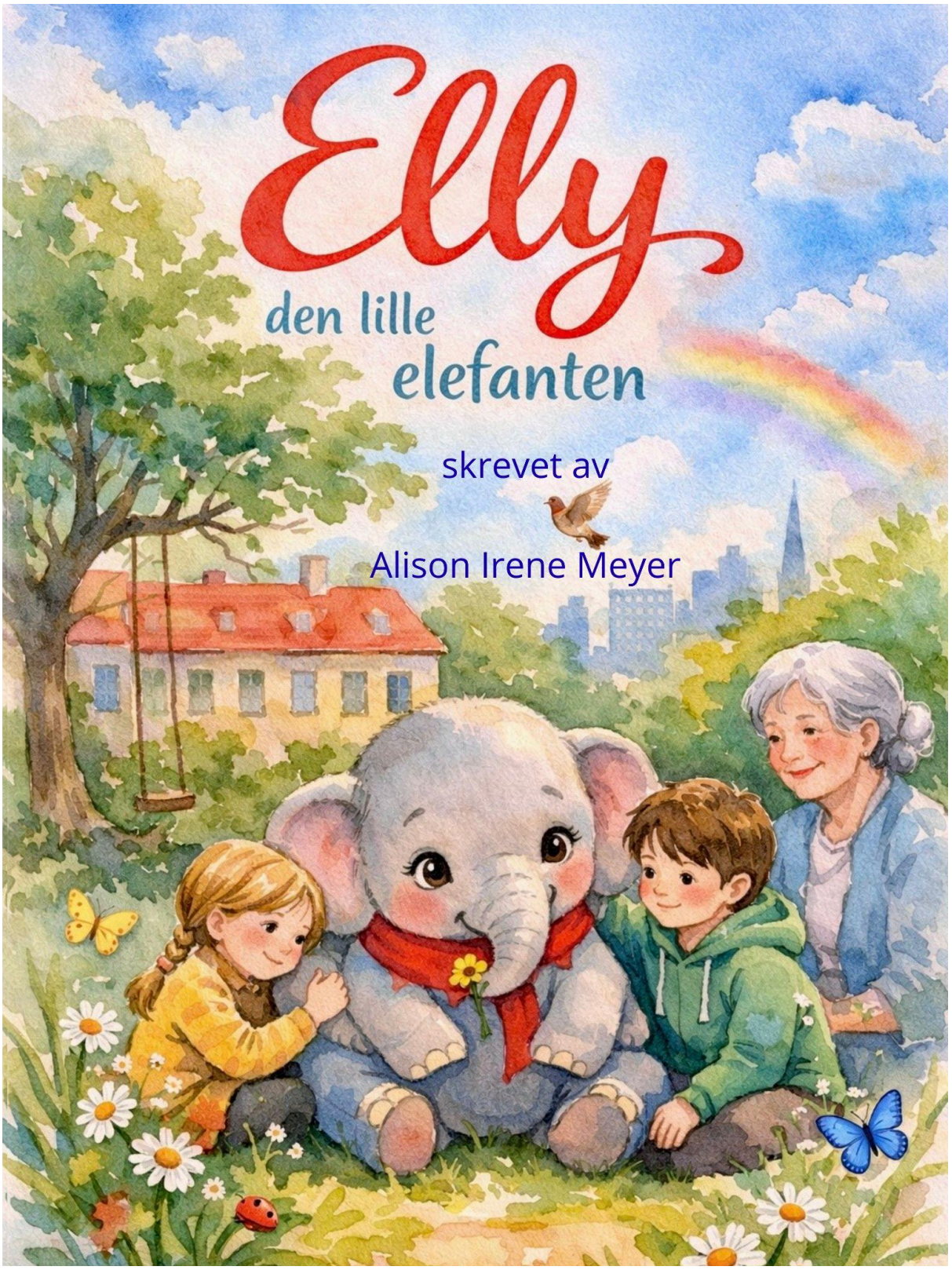

Liberty Forlag Utgave 1 - 2026

Alison Irene Meyer
Original tittel: **Elly den lille elefanten**

© Alison Irene Meyer, 2026
Utgitt av Liberty Forlag - AimStudio, Hålandvn.30,
4260 Torvastad, Norge

Denne utgave:
Copyright © LIBERTY FORLAG - AimStudio, Torvastad 2026

ISBN 978-82-694385-9-8

1.utgave, 1.opplag 2026

Omslagsdesign: Gencraft/Alison Irene Meyer

Illustrasjoner: Generert ved bruk av Gencraft

Digital E-bok

Forlag: Liberty Forlag v/ AimStudio
Adresse: Hålandvn. 30, 4260 Torvastad, Norge

Om illustrasjonene:
Illustrasjonene i denne publikasjonen er generert ved bruk av kunstig intelligens-basert bildegenereringsteknologi, Gencraft. Metoden er valgt for å oppnå et konsistent visuelt uttrykk med høy detaljgrad og et estetisk formuttrykk som støtter verkets innholdsmessige innhold og stemning. Alle illustrasjoner er kuratert og kvalitetssikret av forfatter og forlag før publisering.

Alle rettigheter er forbeholdt. Ingen del av denne boken kan gjengis, lagres eller distribueres i noen form uten skriftlig tillatelse fra forfatteren.

www.aimstudio.info

Forord

Noen historier kommer til oss stille.

De banker ikke på døren – de setter seg bare ved siden av oss og venter på å bli lagt merke til.

Elly den lille elefanten er en slik historie.

Denne fortellingen vokste frem gjennom øyeblikk delt mellom forfatteren og hennes barnebarn, hver gang de var sammen på Torshov, i Frankrikegården i Oslo. Der, mellom hverdagslyder, trær i bakgården og små turer til og fra barnehagen, åpnet det seg en verden der fantasi og virkelighet fikk flyte fritt. Sammen levde de seg inn i sin egen fantasiverden – en verden der en liten elefant kunne dukke opp helt naturlig, og bli en venn man tok vare på.

Dette er en fortelling om vennskap, om det usynlige som bare kan sees med hjertet, og om den stille styrken som finnes i det å være snill, nysgjerrig og åpen. Elly minner oss om noe vi ofte glemmer når vi blir eldre: at magi ikke forsvinner – vi slutter bare å se den.

Gjennom Nora, Oliver, mormor og Elly får vi ta del i en verden der det er plass til undring, drømmer og store følelser i små øyeblikk. Historien inviterer både barn og voksne til å stoppe opp, lytte litt mer, og kanskje spørre seg selv:

Hva er det jeg kan se, som andre ikke ser?

Boken er skrevet for barn – men også for voksne som en gang var barn. For alle som har følt seg litt annerledes, litt alene, eller som har ønsket at noen skulle bli værende litt lenger.

Måtte Elly minne oss om at ekte vennskap handler om å passe på hverandre, selv når ingen ser. Og at det ofte er de mest varsomme skrittene som setter de dypeste sporene.

Velkommen inn i Ellys verden. Den har ventet på deg.

Innholdsfortegnelse

Kapittel 1 - Nora møtte Elly den lille elefanten

Kapittel 2 - Elly får frokost og møte Oliver

Kapittel 3 - Elly er i barnehagen

Kapittel 4 - Elly leker i hagen

Kapittel 5 - Hvem kan se Elly

Kapittel 6 - Elly og hemmeligheten

Kapittel 7 - Elly lærer å bli usynlig

Kapittel 8 - Elly møter snø for første gang

Kapittel 9 - Elly hjelper en venn i vinterkulden

Kapittel 10 - Elly hjelper flere dyr i skogen

Kapittel 11 - Der Elly kommer fra

Kapittel 12 - Drømmen som bar henne hjem

Kapittel 13 - Det Elly visste

Epilog

Om Forfatteren

Kapittel 1
Nora møtte Elly den lille elefanten

Plutselig, en dag da fire år gamle Nora gikk hjem fra barnehagen sammen med mormoren sin, sa mormor:

– Nora, jeg tror det er et dyr som følger etter oss.

– Hvor? spurte Nora.

– Bak oss, sa mormor.

Nora kunne se at mormor virkelig mente det hun sa, og de begynte begge å gå litt fortere. Nora snudde seg og spurte:

– Hva slags dyr er det, mormor?

– En liten elefant, omtrent like høy som meg, svarte mormor.

– En elefant? spurte Nora forbauset.

Da stoppet mormor, og de snudde seg begge. Mormor sa rolig:

– Kom nærmere. Kom, vi er ikke farlige.

Hun rakte frem hånden, som om hun skulle hilse på elefanten med snabelen.

– Hva heter du? spurte mormor.

– Å, sa hun etter en liten stund, Bokstav E for …?

Mormor smilte bredt.

– Du heter Elly, Elly den lille elefanten.

Nora sto ved siden av mormor, full av begeistring.

– Mormor, jeg ser elefanten! sa hun og smilte stort.

– Hils på Elly du også, Nora.

Nora stilte seg rett foran Elly og rakte frem hånden, slik mormor hadde gjort. Elly la snabelen forsiktig i hånden hennes og hilste. Nora lo av glede.

Så spurte Nora om Elly ville være med hjem. Elefanten nikket ivrig med hodet og smilte bredt. Glade og lykkelige gikk de alle tre hjem sammen. Det var som om dagen plutselig hadde forvandlet seg fra helt vanlig til veldig spennende.

Da de kom til hoveddøren, spurte Nora:

– Kan Elly komme inn?

– Vel, sa mormor, det kommer an på om vi klarer å få henne gjennom døråpningen.

Nora smilte og spurte Elly:

– Kan du skvise deg inn, Elly? Da kan du komme inn i huset vårt og leke med oss.

Elly så på Nora og mormoren og lagde en morsom grimase, slik at Nora skjønte at Elly tenkte hardt. Plutselig begynte Elly å trekke pusten dypt, igjen og igjen. Hun ble litt høyere og litt smalere, og før de rakk å blunke – vips – var hun inne i huset.

Elly var en lysgrå babyelefant, og Nora lurte veldig på hvor familien hennes var.

– Elly, hvor er familien din? spurte hun.

Elly smilte og sa:

– Jeg vil heller stille deg et spørsmål først. Drømte du i natt?

– Ja, svarte Nora.

– Hva drømte du om? spurte Elly.

Etter en liten pause ropte Nora:

– Jeg drømte om deg!

– Ser du, sa Elly, noen ganger kan drømmer bli virkelighet hvis man virkelig vil. Kanskje jeg er skapt akkurat for deg, Nora – som en ny lekekamerat.

– Ja! sa Nora og hoppet av glede.

Den kvelden lekte de som om Elly alltid hadde vært en del av familien. Da mormor spurte om Nora ville ha kveldsmat, sperret Elly opp øynene. Mormor la merke til det og spurte:

– Hva liker du å spise, Elly?

– Gulrøtter, svarte Elly.

– En gulrot kan du få, sa mormor og smilte.

– Men mormor, tror du Elly bare vil ha én gulrot? spurte Nora.

– Hvis hun vil ha flere, kan hun jo spørre, ikke sant, Elly? sa mormor.

Elly nikket.
Snart var det leggetid for Nora.

– Nora, ropte mormor, kom på badet. Det er tid for pyjamas og tannpuss.

Elly satte seg midt på stuegulvet og observerte dem nysgjerrig mens de gjorde kveldsrutinene sine. Nora hvisket til mormor:

– Mormor, hva skal vi gjøre med Elly? Skal hun sove inne?

– La oss gjøre deg ferdig først, hvisket mormor tilbake. Så kan vi spørre Elly. Hun har sikkert aldri vært i et hus før – kanskje ikke i dette landet heller.

Det var sant, tenkte Nora.

Da de kom tilbake i stuen, sa Nora:

– Elly, jeg må legge meg nå. Jeg skal i barnehagen i morgen. Hva vil du?

Elly senket hodet litt, som om hun var lei seg for at dagen var over, men hun sa at hun gjerne ville være med på soverommet.

Nora hoppet opp i sengen, og mormor satte seg ved siden av henne for å lese en bok og synge en godnatt sang. Elly la seg på et teppe ved siden av sengen.

Mens mormor leste, hørte både hun og Nora at Elly begynte å snorke. De lo stille og smilte. Det hadde vært en lang dag med mange inntrykk.

Nora sovnet raskt etter at mormor sang ferdig godnattsang.

Kapittel 2
Elly får frokost og møte Oliver

Neste morgen våknet Nora ekstra tidlig. Hun var så spent på om det som hadde skjedd i går bare var en våken drøm – eller om det virkelig var en babyelefant i huset.

Nora gned seg i øynene, satte seg opp i sengen og kikket ned på gulvet. Der lå Elly den lille elefanten fortsatt og sov, akkurat der hun hadde lagt seg kvelden før.

– Elly, hvisket Nora forsiktig.

Hun klappet Elly varsomt på ryggen. Elly begynte sakte å våkne, strakte seg så langt hun kunne og lagde en liten, fornøyd lyd.

Da kom mormor inn på soverommet.

– God morgen, dere to, sa hun med et smil. Frokosten er klar.

Elly sperret opp øynene igjen. Hun var veldig nysgjerrig på hva man spiste til frokost hjemme hos Nora.

– Hva vil du ha til frokost i dag, Nora? spurte mormor.

– Banan, melk og brødskiver med leverpostei, svarte Nora.

Så snudde mormor seg mot Elly.

– Og hva vil du ha til frokost, Elly?

Elly tenkte litt før hun sa:

– Banan, melk og brødskiver med leverpostei.

– Helt i orden, sa mormor. Det skal dere få.

De satte seg til frokostbordet. Mormor og Nora satt ved kjøkkenbordet, rett overfor hverandre, med et stort vindu som vendte ut mot bakgården. Elly var så stor at hun satt på gulvet ved enden av bordet og fulgte nøye med på hvordan Nora spiste.

Elly hadde jo ikke armer, bare en snabel, så hun brukte sin helt egen teknikk for å spise. Mormor kunne ikke la være å smile da hun så hvor koselig Elly og Nora hadde det sammen. Det var tydelig at de allerede var gode venner.

Etter frokosten hadde Nora noe veldig viktig hun ville gjøre.

– Mormor, sa hun ivrig, jeg vil gjerne vise Elly til bestevennen min i barnehagen.

– Hvem er det? spurte mormor.

– Oliver! sa Nora. Han er snill og liker dyr.

Nora klappet Elly og sa:

– Elly, i dag skal du få møte bestevennen min Oliver.

Elly løftet snabelen glad og nikket. Hun var spent på å møte en ny venn.

Etter frokosten tok Nora på seg jakken og skoene sine.

– Kom, Elly, sa hun. Nå skal vi møte Oliver.

Elly fulgte etter Nora og mormor ut av huset. Hun gikk forsiktig, så hun ikke skulle dulte bort noe med den lange snabelen sin. Det var en fin morgen, og solen skinte svakt på himmelen.

Oliver bodde bare noen få hus bortenfor. Han var like gammel som Nora og gikk i samme barnehage. Nora løp bort til porten hans og ropte:

– Oliver! Kom og se!

Oliver kom ut i hagen med lua litt på skjeve.

– Hei, Nora! sa han glad.

Så fikk han øye på Elly.

– Eh … Nora? sa han og gned seg i øynene. Hvorfor står det en elefant her?

Nora lo.

– Dette er Elly. Hun er den lille elefanten min.

Oliver sto helt stille. Han så på Elly, så på Nora, og så på Elly igjen.

– Er hun ekte? hvisket han.

Elly bøyde seg litt ned, løftet snabelen og vinket forsiktig til Oliver.

– Hei, Oliver, sa Elly med en myk stemme.

Oliver sperret opp øynene.

– Hun kan snakke!

– Ja, sa Nora stolt. Hun er snill også.

Oliver tok et lite skritt nærmere.

– Hei, Elly, sa han forsiktig.

Elly strakte snabelen mot ham, akkurat slik hun hadde gjort med Nora.

Oliver tok mot til seg og rørte forsiktig ved snabelen.

– Den er myk, sa han og smilte.

– Vil du leke med oss? spurte Nora.

Oliver nikket ivrig.

– Ja!

De lekte i hagen. Elly brukte snabelen til å rulle en ball bort til Nora og Oliver. Hun var veldig forsiktig, så ballen ikke rullet for fort. Oliver lo høyt.

– Dette er den beste leken noensinne!, ropte han.

Etter en stund satte de seg i gresset for å hvile litt.

– Elly, spurte Oliver, hvor kommer du fra?

Elly smilte.

– Fra drømmene, sa hun. Noen ganger blir drømmer virkelige.

Nora og Oliver så på hverandre og smilte. Det føltes magisk å sitte der sammen.

– Du kan være vennen vår, sa Nora.

– Ja, sa Oliver. Alltid.

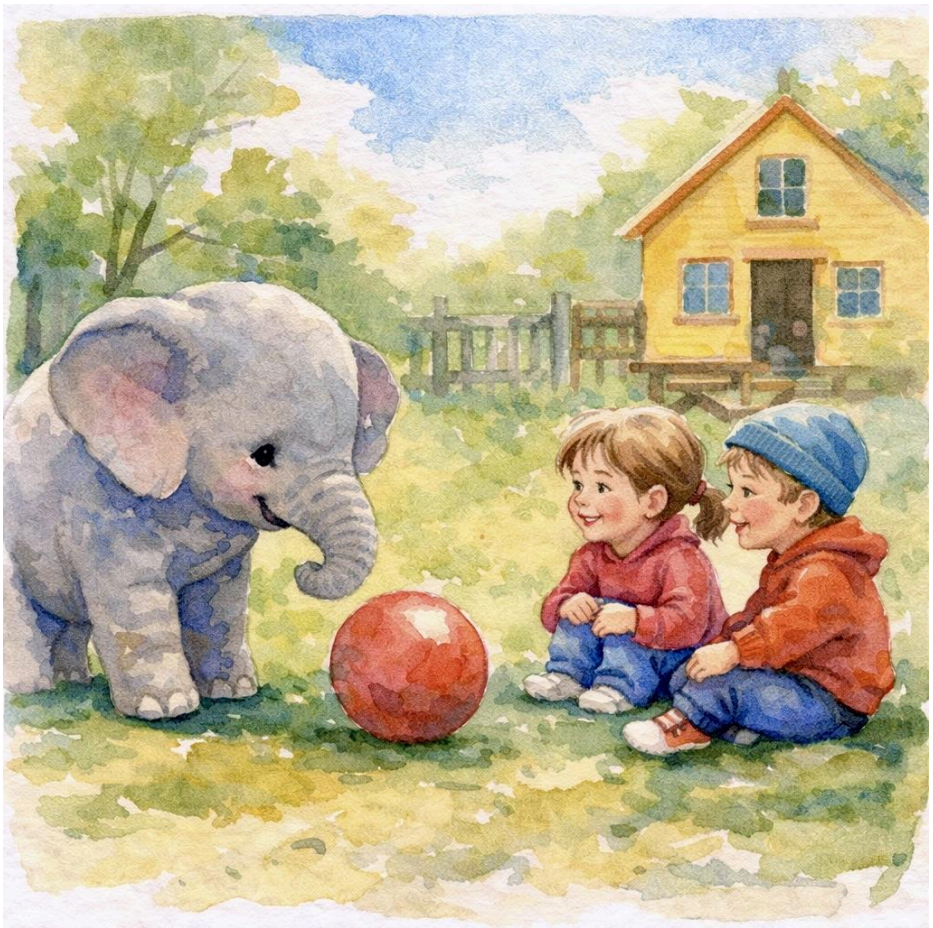

Kapittel 3
Elly er i barnehagen

De første dagene var fulle av overraskelser.

En ettermiddag, da mormor skulle hente Nora i barnehagen, sto hun i bakgården og så seg rundt etter Elly. Mange ganger mens Nora var i barnehagen, var Elly den lille elefanten ute på oppdagelsesferd i området der Nora, Oliver og mormor bodde.

Elly hadde aldri vært i dette landet før. Hun var en elefant som var mest vant til varmere strøk, og hadde nok sjelden opplevd snø. Mormor tok på seg jakken sin og begynte å gå mot utgangen, som var formet som en stor bue i bakgården.

Da hun kom dit, snudde hun seg en siste gang og så seg rundt, også opp i de store, gamle trærne, på utkikk etter Elly. Men det var ikke noe tegn til henne.

Mormor fortsatte forbi fontenen, som var et kjennetegn for området der barna bodde. På toppen av fontenen sto en stor, sort okseskulptur. Hun krysset gaten og gikk videre og videre, helt til hun kom til den bratte bakken som førte opp til barnehagen.

Barnehagen het Solskinnshuset og var malt i en klar, gul farge. Rundt barnehagen sto det mange epletrær, og et gjerde sørget for at barna var trygge. På forsiden var det en stor sandkasse der barna lekte hele dagen. Midt i bygningen var det seks bratte trappetrinn som var godt brukt fra tidlig morgen til sent på ettermiddagen, både av barna og de ansatte.

På baksiden var porten der foreldre, besteforeldre, tanter og onkler kom for å hente barna. Mormor var kommet fram og gikk langs gjerdet da hun hørte Nora rope:

– Mormor! Hei!

Oliver løp bort han også.

– Hei, mormor! sa han.

Mormor vinket og ropte tilbake:

– Jeg kommer inn på baksiden og henter deg.

Idet mormor gikk mot porten for å åpne den, fikk hun øye på en lys grå, nydelig klump som pustet rolig under et av epletrærne. Der lå Elly og sov. Hun hadde nok fulgt Nora og mormor til barnehagen om morgenen og ventet der hele dagen på at Nora skulle bli ferdig.

Mormor gikk bort til Elly. Da åpnet Elly det ene øyet, gjespet stort og våknet mer og mer. Snart sto hun klar for å se Nora igjen – og forhåpentligvis også Oliver.

Mormor begynte å tenke.

Hvordan skulle hun forklare Elly for andre enn Nora og Oliver? En elefant som bodde i området og gikk fritt rundt?

Hun undret seg også over noe annet.

Kunne alle se Elly, eller var det bare mormor, Nora og Oliver som kunne det?

Det visste mormor ennå ikke.

Kapittel 4
Elly leker i hagen

En morgen lekte Elly den lille elefanten i hagen. Solen skinte, fuglene sang, og Elly var i ekstra godt humør. Hun snuste rundt mellom buskene, plukket blader med snabelen og sprutet litt vann fra fuglebadet – bare for moro skyld.

Plutselig hørte Elly en lyd.

Brrr… ring-ring!

Elly stivnet.

– Postmannen! hvisket Elly for seg selv.

En liten, rød postbil kom kjørende sakte gjennom den buede inngangen til bakgården. Elly hadde aldri sett en postmann på nært hold før, bare sett ham komme og dra i bilen sin, med vesken og den rare lua.

Hun var ikke sikker på om postmenn var redde for elefanter –

eller om elefanter burde være redde for postmenn.

– Jeg må gjemme meg! tenkte Elly.

Hun så seg raskt rundt i hagen. Der sto de store trærne, med tykke stammer og sterke greiner. Elly smilte lurt. Hun tok et lite hopp, løftet seg opp med snabelen og klatret forsiktig opp i treet. Høyere og høyere kom hun, helt til hun satt godt gjemt mellom grenene.

Der oppe var det stille.

Elly holdt pusten.

Postmannen parkerte den røde bilen, steg ut og gikk bort til postkassen.
Han la brevene forsiktig nedi og nynnet en liten sang for seg selv.
Han så seg litt rundt, men la ikke merke til Elly som satt høyt oppe i treet og kikket ned med store, nysgjerrige øyne.

Så satte postmannen seg tilbake i bilen, vinket til ingen – og kjørte videre.

Elly pustet lettet ut.

– Det gikk bra! sa hun stille og lo litt for seg selv.

Akkurat da kom Nora løpende ut i hagen.

– Elly! Hvor er du? ropte hun.

Elly vinket ivrig med snabelen fra treet.

– Her oppe! lo hun.

Nora sperret opp øynene.

– Elly! En elefant i et tre ropte hun og lo så hun nesten mistet pusten.

Snart kom mormor også ut. Hun stoppet opp, så opp i treet – og ristet på hodet mens hun smilte.

– Vel, sa hun, jeg har sett mye rart i livet mitt, men dette er første gang jeg ser en elefant leke gjemsel i et tre.

Elly klatret forsiktig ned igjen og landet mykt i gresset.

Hun var veldig fornøyd.

For det var nemlig ekstra spennende å leke i hagen når man var en liten elefant med mange hemmeligheter.

Kapittel 5
Hvem kan se Elly?

Dagen etter var Elly ute på tur igjen. Hun gikk stille gjennom området der Nora, Oliver og mormor bodde. Elly likte best å gå sakte, slik at hun kunne høre lydene rundt seg – fugler som kvitret, blader som raslet, og mennesker som lo og snakket.

Først møtte hun katten Marius.

Marius lå på en stein og varmet seg i solen. Da Elly kom forbi, åpnet han det ene øyet og så rett på henne.

– Du er stor, sa Marius rolig.

– Og du er liten, svarte Elly vennlig.

Marius strakte seg og hoppet ned.

– Jeg ser deg, sa han.

Elly smilte. Det var godt å bli sett.

Litt senere kom Elly til dammen i parken. Der sto endene på rekke og rad. Da Elly nærmet seg, begynte de å vralte rundt henne. Ingen av dem virket redde.

– Du lukter snill, sa en av endene.

Elly lo lavt og sprutet litt vann med snabelen. Endene var fornøyd.

Så hørte Elly stemmer.

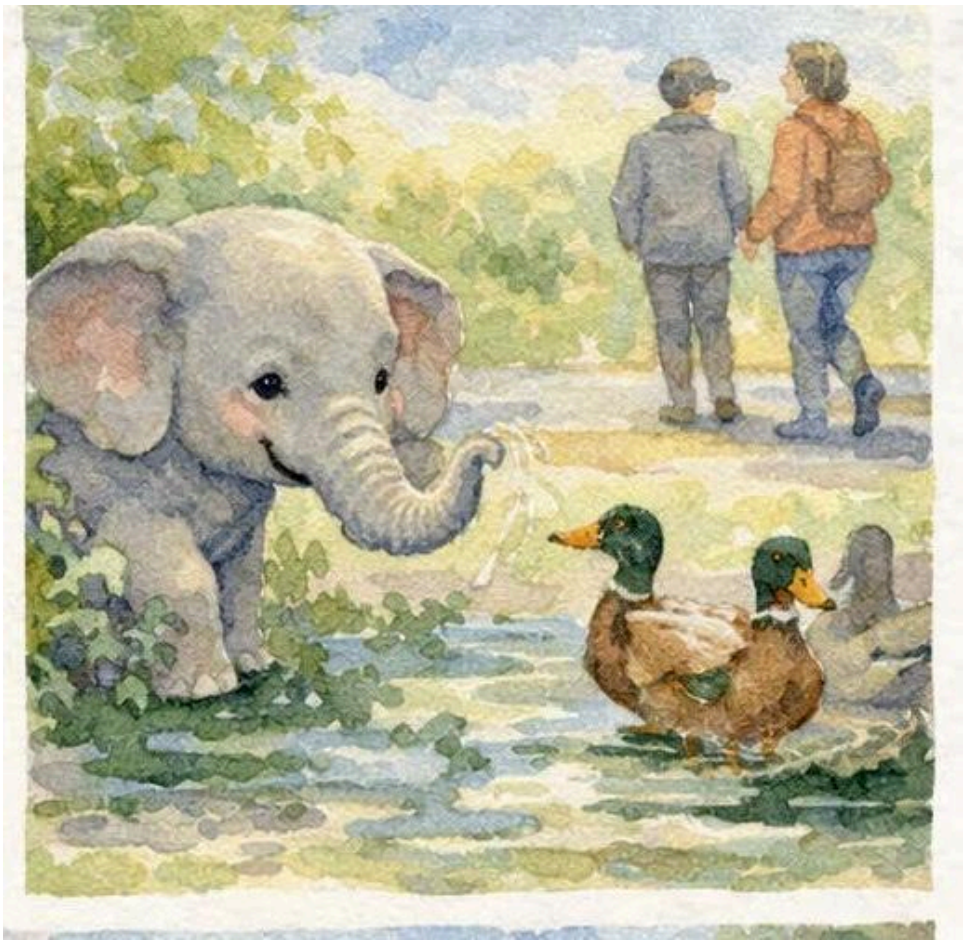

To voksne mennesker kom gående på stien. Elly stoppet opp og sto helt stille. Hun ventet.

De gikk rett forbi.

Ingen stoppet.

Ingen pekte.

Ingen sa: – Se, en elefant!

Elly kjente hjertet dunke litt fortere.

– Kan de ikke se meg? hvisket hun.

Hun gikk videre og møtte en gammel dame som satt på en benk og matet fugler. Elly nærmet seg forsiktig. Den gamle damen løftet blikket, smilte – og nikket.

– God dag til deg, sa hun stille.

Elly stoppet og bøyde hodet.

– God dag, svarte Elly.

Men da Nora og Oliver senere spurte damen hvem hun hadde snakket med, svarte hun bare:

– Å, jeg snakket med noe fint.

På vei hjem møtte Elly en liten hund i bånd. Hunden stoppet brått, logret voldsomt og bjeffet glad.

– Hei! sa hunden.

Eieren trakk i båndet.

– Hva er det med deg i dag? spurte hun.

Elly forsto.

Noen kunne se henne.

Noen kunne føle henne.

Og noen gikk bare rett forbi.

Da Elly kom hjem til hagen, satt Nora og Oliver og ventet.

– Elly! ropte de.

– Hvem har du møtt i dag? spurte Nora.

Elly satte seg ned og smilte.

– Jeg har møtt mange, sa hun. – Men ikke alle ser meg.
Oliver tenkte seg om.

– Kanskje bare de som tror på deg, kan se deg, sa han.

Elly så opp mot himmelen.

– Kanskje, svarte hun stille.

Og akkurat da visste de alle tre at Elly var mer enn bare en elefant.

Hun var en hemmelighet. En venn. Og litt magi i hverdagen.

Kapittel 6
Elly og hemmeligheten

Denne dagen var luften annerledes. Elly kjente det med én gang. Det var som om vinden hvisket: Vær forsiktig.

Nora og Oliver var i barnehagen, og mormor var inne og ryddet. Elly var ute i hagen og lekte stille mellom trærne. Hun øvde på å stå helt stille, akkurat som trærne selv.

Plutselig hørte hun stemmer.

To mennesker kom gående forbi. Stemmen deres var høy, og latteren var hard, ikke myk slik Elly likte. Elly kjente det stramme seg i magen.

– Hva er det der? sa den ene.

Elly frøs. Hun sto halvveis bak pæretreet, men snabelen stakk litt frem. Den andre personen myste.

– Det ser nesten ut som … nei, det kan ikke være det.
Elly visste at dette var mennesker som ikke lyttet til hjertet. De så bare med øynene – og bare det de ville se.

Hun lukket øynene og pustet dypt, slik hun hadde lært av mormor. Hun tenkte på Nora. På Oliver. På latter og trygghet.

Plutselig raslet det i buskene.

Katten Marius hoppet frem og strøk seg langs benken. Fuglene fløy opp i trærne og begynte å synge høyt. Vinden blåste i bladene.

– Det var sikkert bare skygger, sa den ene.

– Ja, eller fantasien, svarte den andre.

De gikk videre.

Elly sank sakte ned på gresset. Hjertet hennes banket, men hun var trygg.

Da mormor kom ut i hagen litt senere, satt Elly helt stille.

– Du ser tankefull ut, sa mormor lavt.

– Noen nesten så meg, hvisket Elly.

Mormor nikket rolig.

– Det finnes mennesker som ikke er klare for alt det fine i verden, sa hun. – Og det er helt i orden.

Da Nora og Oliver kom hjem, fortalte Elly hva som hadde skjedd. Oliver ble alvorlig.

– Vi må passe på hemmeligheten, sa han.

Nora tok Elly rundt snabelen.

– Du er trygg hos oss, sa hun bestemt.

Elly smilte. Hun visste nå at hemmeligheten ikke bare handlet om å ikke bli sett. Den handlet om tillit. Om hvem man deler det mest dyrebare med.

Og akkurat den kvelden, da solen gikk ned og himmelen ble rosa, la Elly merke til noe nytt.

Hun kunne gjøre seg litt mindre.

Litt lettere.

Litt mer usynlig – når hun trengte det.

Hemmeligheten vokste.

Og Elly vokste med den.

Kapittel 7
Elly lærer å bli usynlig

Etter dagen med hemmeligheten tenkte Elly mye. Hun satt stille i hagen om kvelden, mens Nora og Oliver tegnet inne og mormor laget te.

– Hvordan ble jeg nesten borte i dag?, hvisket Elly til seg selv.

Hun lukket øynene og lyttet. Ikke med ørene, men med hjertet.

Plutselig kjente hun noe varmt inni seg, som et lite lys. Det var ikke sterkt, bare rolig og vennlig. Elly pustet dypt inn – og så dypt ut igjen.

Da hun åpnet øynene, så hun på snabelen sin.

Den var litt… gjennomsiktig.

– Oj! sa Elly lavt.

Hun ble så forskrekket at hun trakk pusten raskt – og vips! Snabelen var helt vanlig igjen.

Elly prøvde på nytt. Denne gangen tenkte hun på trygghet. På Nora som lo. På Oliver som løp. På mormor som alltid visste hva hun skulle gjøre.

Hun pustet sakte

Føttene hennes ble myke i fargen. Ørene ble som skygger i luften.

Kroppen hennes var der – men likevel ikke.

Akkurat da kom katten Marius tassende forbi. Han stoppet, så rett på Elly, og mjauet lavt.

– Du kan se meg, hvisket Elly.

Marius blunket.

– Selvfølgelig, svarte han. – Dyr ser med hjertet.

Elly smilte.

Da Nora kom ut i hagen litt senere, ropte hun:

– Elly? Hvor er du?

Elly sto rett foran henne, men Nora så bare gress og blomster.

– Her, sa Elly forsiktig.

Nora hoppet bakover.

– Elly! Du er borte!

Elly lo. En stille elefant-latter. Så tenkte hun på å bli sett igjen – og der var hun.
Nora klappet i hendene.

– Du er magisk!

Elly ristet på hodet.

– Nei, sa hun mykt. – Jeg bare lærte noe jeg allerede hadde inni meg.
Mormor kom ut og så på dem begge.

– Noen evner kommer når vi trenger dem, sa hun. – Ikke for å gjemme oss fra verden, men for å passe på oss selv.

Den kvelden lærte Elly noe viktig:

Å være usynlig handler ikke om å forsvinne.

Det handler om å vite når det er trygt å bli sett.

Og med det sovnet Elly under stjernene, tryggere enn noen gang før.

Kapittel 8
Elly møter snø for første gang

En morgen var verden helt stille.

Nora våknet først og løp bort til vinduet.

– Mormor! Oliver! Elly! ropte hun. – Alt er hvitt!

Elly kom tassende etter, fortsatt litt søvnig. Da hun så ut av vinduet, ble hun helt stille. Hagen, trærne, takene – alt var dekket av noe mykt og glitrende.

– Hva er det? hvisket Elly.

– Snø, sa Nora stolt. – Det er vinter.

Elly gikk forsiktig ut i hagen. Det kalde underlaget kilte under føttene hennes. Hun løftet snabelen og lot små, hvite fnugg lande på den.
De smeltet med en gang.

– Den forsvinner, sa Elly forundret.

– Ja, sa mormor, som hadde kommet ut med et ullskjerf. – Snø er litt som magi. Den kommer stille og forsvinner stille.

Elly tok et forsiktig skritt til. Så et til. Plutselig skled hun litt og landet rett på bakken.

Nora og Oliver lo så de hikstet.

Elly lo også – en dyp, myk latter som fikk snøen til å falle av greinene.
– Jeg liker snø, sa Elly. – Den er kald, men snill.

Oliver begynte å lage en snømann. Nora trillet små snøballer. Elly ville også hjelpe, men hver gang hun tok i snøen, ble det bare en stor haug.

– Du lager en snø-elefant! lo Nora.

Elly formet snøen forsiktig med snabelen. En rund kropp. Store ører. En liten snabel.

De sto alle stille og så på.

– Den ligner på deg, sa Oliver.

Elly kjente noe varmt i brystet, selv om det var kaldt rundt henne.

– Da hører jeg kanskje litt til her også, sa hun stille.

Da snøen begynte å falle tettere, kjente Elly at hun ble trøtt. Mormor la skjerfet rundt halsen hennes.

– Alt nytt kan læres, sa hun. – Også kulde.

Elly så opp på himmelen mens snøfnuggene landet på pannen hennes.

Hvert fnugg var forskjellig. Akkurat som venner. Akkurat som henne.

Og for første gang drømte Elly om vinter – hvite drømmer, fulle av latter og trygghet.

Kapittel 9
Elly hjelper en venn i vinterkulden

Snøen lå fortsatt tykk i hagen da Elly våknet den morgenen. Alt var stille igjen, slik det bare kan være når vinteren holder pusten.

Elly gikk forsiktig ut. Hun likte snøen, men hun visste at ikke alle gjorde det.

Plutselig hørte hun en svak lyd.

Et lite pip.

Elly stoppet. Hun løftet snabelen og lyttet. Lyden kom fra hekken, helt nede ved bakken. Der, mellom grenene og snøen, satt en liten brun hare. Pelsen var våt, og ørene hang tungt ned.

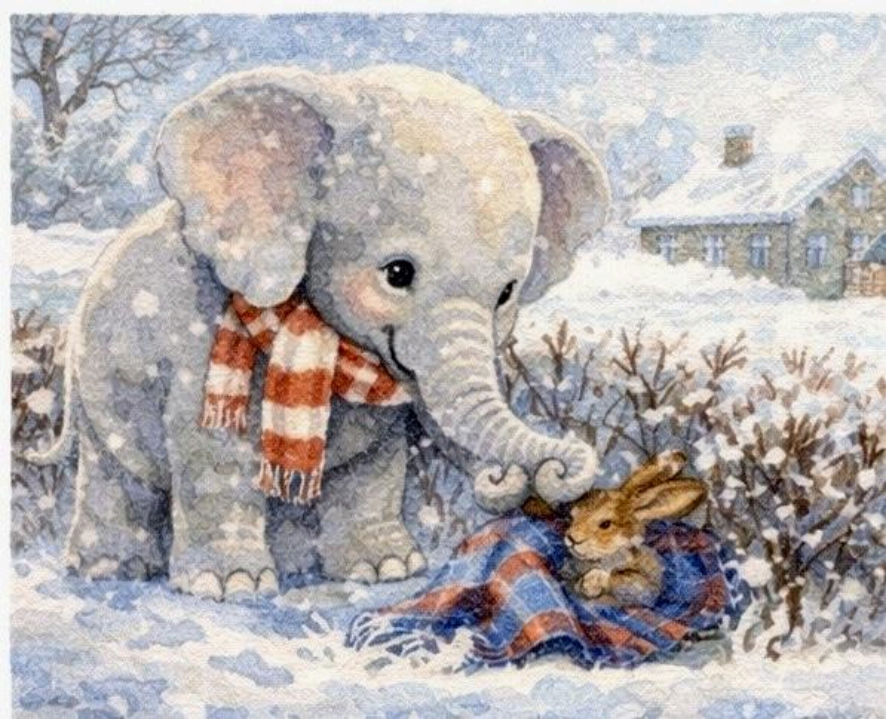

– Hei, sa Elly mykt. – Hva gjør du her alene?

Haren skalv.

– Jeg finner ikke mamma, hvisket den. – Alt ble hvitt, og stiene er borte.

Elly satte seg sakte ned, så hun virket ikke stor og skummel.

– Du er ikke alene nå, sa hun. – Jeg kan hjelpe deg.

Hun brukte snabelen til å dytte bort snøen rundt haren, slik at den fikk litt plass. Så stilte hun seg slik at kroppen hennes skjermet mot vinden.

Nora og Oliver kom løpende ut i hagen.

– Elly? hvisket Nora. – Hva er det?

– En liten hare, sa Elly. – Den fryser.

Mormor kom etter med et gammelt ullteppe. Sammen la de teppet forsiktig rundt haren.

Oliver fikk en idé.

– Vi kan lage et spor i snøen!, sa han.

Elly brukte føttene sine til å lage brede, tydelige merker gjennom hagen og videre mot skogkanten. Hun gikk sakte, slik at haren kunne følge etter.

Ikke lenge etter hørte de et kjent rop.

– Der er du!

En stor hare kom hoppende mot dem. Hun stoppet da hun så Elly, men Elly trakk seg rolig litt tilbake og smilte.

Den lille haren sprang rett i armene til mammaen sin.

– Takk, sa den store haren stille. – For varmen. For roen. For sporene.

Elly kjente noe varmt bre seg i hele kroppen.

– Det var lett, sa hun. – Man trenger bare å se.

Da de gikk tilbake mot huset, begynte det å snø igjen. Elly så opp på himmelen.

– Vinteren er ikke bare kald, sa hun. – Den trenger bare litt hjelp.
Nora tok snabelen hennes i hånden.

– Akkurat som venner, sa hun.

Og Elly visste at hun hadde gjort akkurat det hun var ment for.

Kapittel 10
Elly hjelper flere dyr i skogen

Skogen lå stille etter snøfallet. Trærne sto som høye voktere, kledd i hvitt, og hvert skritt laget en myk knaselyd. Elly gikk forsiktig mellom stammene, med Nora og Oliver like bak seg.

– Her inne bor det mange, hvisket Elly. – Og ikke alle vet hvordan de skal klare vinteren.

Det første de møtte var et ekorn. Det satt høyt oppe i et tre og pep fortvilet.

– Nøttene mine ropte ekornet. – De er begravd i snø, og jeg husker ikke hvor jeg gjemte dem.

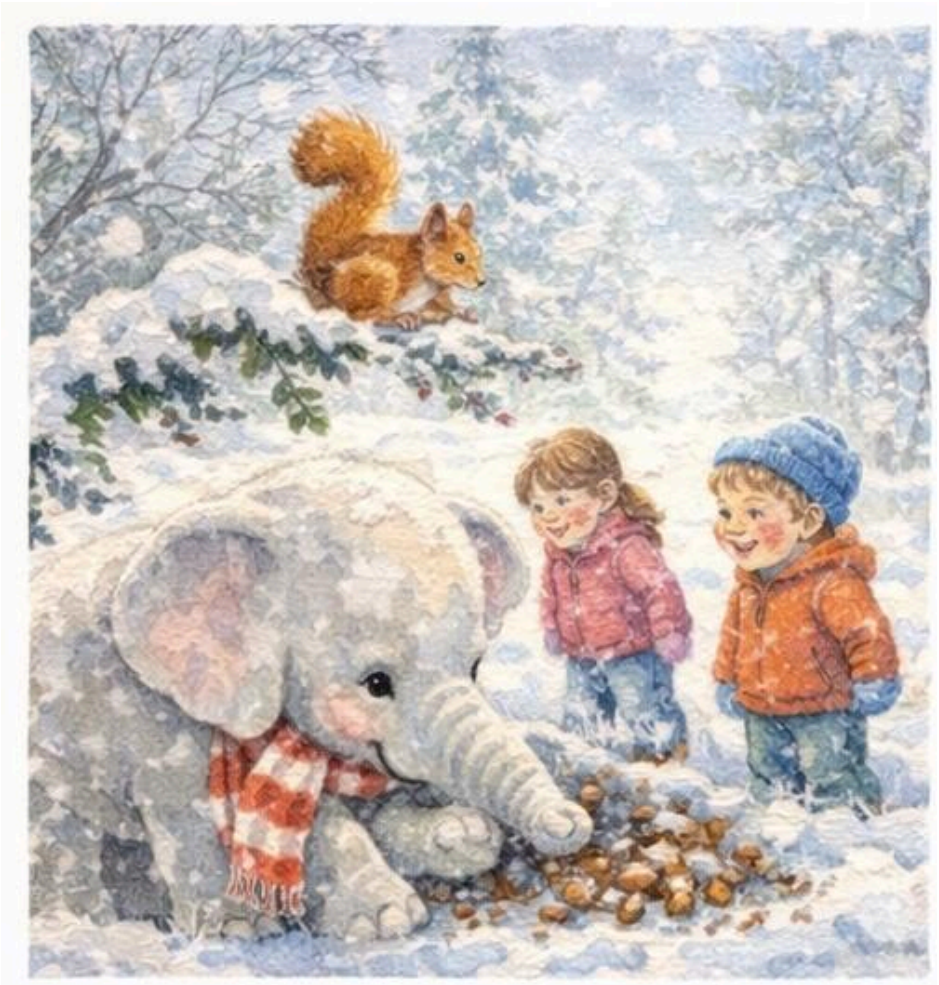

Elly la snabelen mot bakken og lukket øynene. Hun kunne kjenne små lukter og vibrasjoner. Forsiktig begynte hun å dytte bort snøen, ett sted, så et annet.
Plutselig glitret det brunt under snøen.

– Der! sa Oliver.

Ekornet jublet og kastet seg nedover treet.

– Du reddet vinteren min! sa det og vinket med halen.

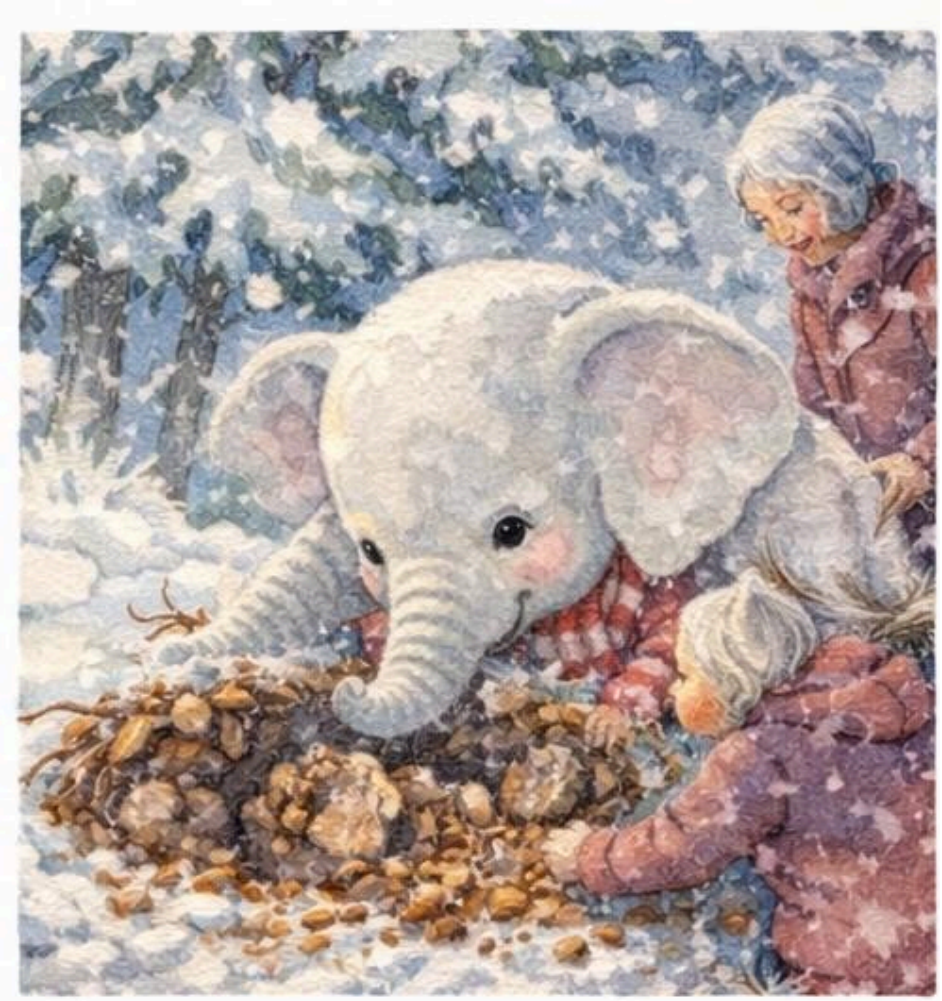

Litt lenger inne i skogen hørte de tunge, langsomme pust. Under en gran lå et pinnsvin, krøllet sammen.

– Jeg finner ikke et godt sted å sove, mumlet pinnsvinet. – Det er for kaldt overalt.

Elly så seg rundt. Hun dyttet sammen kvister, løv og snø og laget en lun liten hule under granen. Mormor, som hadde fulgt etter, la noen tørre blader hun hadde i lomma inne i hulen.

Pinnsvinet smilte søvnig.

– Dette er det beste stedet jeg har hatt.

Da solen begynte å synke, kom de til en liten bekk som nesten var helt frosset. Der sto en rådyrkalv og så forvirret ut.

– Jeg tør ikke gå over, sa den stille. – Isen ser så glatt ut.

Elly gikk først. Hun satte føttene stødig og lot kroppen være som en trygg bro. Rådyrkalven gikk forsiktig opp på ryggen til Elly, helt til de var over på den andre siden.

– Takk, hvisket den, før den sprang videre inn i skogen.
På vei hjem var Elly stille.

– Hva tenker du på? spurte Nora. Elly smilte.

– At det ikke alltid er store ting som trengs for å hjelpe. Noen ganger er det bare trygghet.

Da de kom ut av skogen, var det som om trærne hvisket takk bak dem.

Og Elly visste at skogen nå også var litt hennes hjem.

Kapittel 11
Der Elly kommer fra

Den kvelden var Elly uvanlig stille.

Hun satt ved vinduet og så ut på månen som hang lavt over trærne. Snøen glitret, men Elly kjente en varme langt inne i brystet som ikke helt passet til vinteren utenfor.

Nora gikk bort til henne og la hånden på snabelen hennes.

– Savner du noen? spurte hun forsiktig.

Elly nikket langsomt.

– Jeg kommer ikke egentlig herfra, sa hun stille. – Jeg kommer fra et sted der bakken er varm, og jorden lukter støv og sol. Der trærne er høye og brede, og himmelen er uendelig.

Oliver satte seg også ned.

– En jungel? spurte han.

– En savanne, smilte Elly. – Der levde jeg med familien min.… vi gikk alltid sammen. Ingen var alene.

Elly lukket øynene, og det var som om rommet ble fylt av minner.

Hun fortalte om morgener der solen vekket dem, om støvbad som kilte i huden, om lange vandringer der de små alltid gikk i midten, trygge og beskyttet. Hun fortalte om sangene de laget med føttene mot bakken – dype lyder som reiste gjennom jorden.

– Vi kunne kjenne hverandre på avstand, sa Elly. – Gjennom bakken. Gjennom hjertet.

– Hvordan havnet du her? spurte Nora.

Elly tenkte seg om.

– Noen elefanter er født til å vandre langt, sa hun. – Ikke bare i verden, men mellom verdener. Jeg fulgte en drøm. En myk stemme som sa at et barn trengte meg.

Nora kjente hjertet slå litt fortere.

– Men savnet… fortsatte Elly. – Savnet etter familien min bor alltid i meg. Som en stille sang.

Mormor kom bort og satte seg ved siden av dem.

– Savnet betyr at kjærligheten er sterk, sa hun rolig. – Og kjærlighet forsvinner aldri.

Elly smilte, men øynene hennes var blanke.

– Jeg vet, sa hun. – Og jeg vet også at de kjenner meg. Akkurat som jeg kjenner dem.

Ute blåste en svak vind. Elly løftet snabelen mot vinduet.

– Noen ganger, hvisket hun, – kan jeg kjenne dem i vinden.

Nora la armene rundt Elly så langt hun kunne.

– Du er ikke alene, sa hun bestemt.

Elly lukket øynene.

– Nei, sa hun. – Ikke her.

Og et sted langt borte, under en varm sol, stoppet en elefantflokk opp et øyeblikk – som om de også kjente noe.

Kapittel 12
Drømmen som bar henne hjem

Den natten sov Elly tidlig.

Snøen lå stille utenfor vinduet, og månen kastet et sølvlys inn i rommet. Nora pustet jevnt i sengen sin, og mormor hadde slukket lyset og lukket døren forsiktig.

Elly lå på teppet sitt og kjente noe varmt vokse inne i seg.

Det begynte som en svak summing – nesten som en sang langt borte. Ikke med ord, men med følelser. Kjente følelser. Trygge følelser.
Hun lukket øynene.

Og plutselig var hun ikke lenger i rommet.

Hun sto på varm jord. Solen var myk, ikke for sterk, og luften luktet av gress, støv og frihet. Foran henne strakte savannen seg så langt hun kunne se.

Elly visste hvor hun var.

– Hjemme, hvisket hun.

Hun tok et steg frem – og bakken svarte henne. Dype, rolige vibrasjoner beveget seg opp gjennom føttene hennes og inn i hjertet.

Et svar.

Så hørte hun dem.

Tunge, kjente skritt. Rolige pust. Og der, bak et tre, kom de til syne. Familien hennes.

Mammaelefanten gikk først. Øynene hennes var varme og kloke. Bak henne kom pappaen, onkler, tanter, søsken og små elefantunger som løp i ring og lo på elefantspråk.

Elly løp frem, så fort en elefant kan løpe.

Snabler møttes. Panner hvilte mot hverandre. Ingen ord var nødvendig.

– Vi har kjent deg, sa mamma-elefanten – ikke med stemmen, men direkte i hjertet.

– Vi har alltid kjent deg.

Elly kjente tårene komme, men de var ikke triste.

– Jeg savner dere, sa hun.

– Og vi savner deg, svarte flokken. – Men kjærlighet reiser lenger enn føtter.

De sto sammen lenge. Tiden oppførte seg annerledes her. Kanskje gikk det bare et øyeblikk. Kanskje en evighet.

Til slutt la mammaelefanten snabelen rundt Elly.

– Du går en viktig vei, sa hun. – Du beskytter, du hjelper, du elsker. Det er derfor du er der du er.

– Men kan jeg komme tilbake? spurte Elly stille.

– Når du drømmer, svarte mamma-elefanten. – Når hjertet ditt trenger oss. Vi er aldri borte.

Vinden blåste mykt over savannen, og lydene ble langsommere. Bildene ble svakere.

Elly kjente seg løftet – som av en usynlig hånd.

Da hun åpnet øynene igjen, lå hun på teppet sitt.

Månen skinte fortsatt. Snøen glitret.

Men hjertet hennes var fullt.

Neste morgen så Nora på Elly og smilte.

– Du lukter sol, sa hun.

Elly smilte tilbake.

– Jeg har vært hjemme, sa hun.

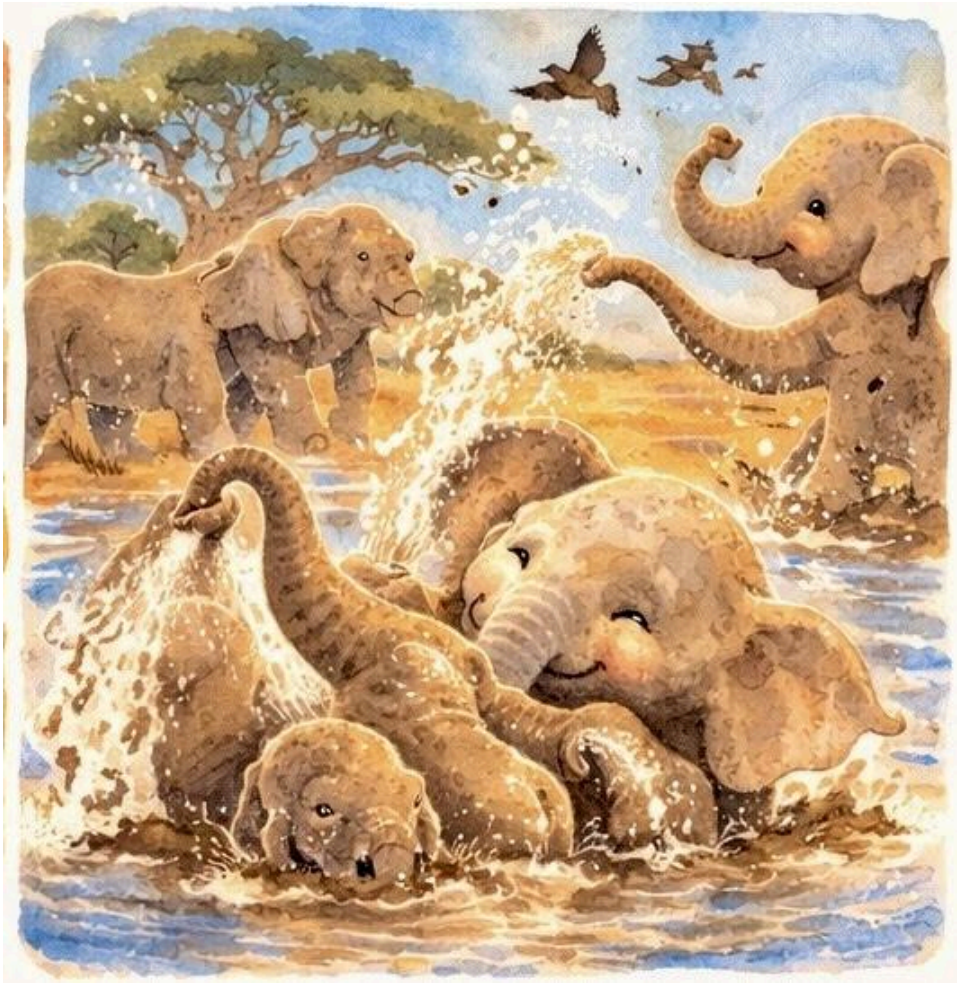

Kapittel 13
Det Elly visste

Elly var stillere enn vanlig den dagen.

Nora merket det først. Elly lekte fortsatt, men hun lyttet mer enn hun snakket. Hun fulgte nøye med når Nora og Oliver var sammen – hvordan de lo, hvordan de noen ganger ble uenige, og hvordan de alltid fant tilbake til hverandre igjen.

Til slutt satte Elly seg ned under det store treet i hagen.

– Kan jeg fortelle dere noe? spurte hun.

Nora og Oliver nikket og satte seg tett inntil henne, én på hver side.

– I landet jeg kommer fra, begynte Elly, – lærer vi noe veldig viktig tidlig.

– Hva da? spurte Oliver.

Elly tenkte seg om.

– At ekte vennskap ikke handler om å være like. Det handler om å bli værende.

Barna så på henne.

– Selv når noen er annerledes? spurte Nora.

– Spesielt da, svarte Elly.

Hun fortalte hvordan elefantflokken alltid går i sirkel rundt de minste. Hvordan de venter på den som går saktest. Hvordan de aldri lar noen være alene, selv når veien er lang og vanskelig.

– Vennskap, sa Elly, – er å passe på hverandre når ingen ser.

Oliver så ned i gresset.
– Jeg ble lei meg i går da du ikke ville leke med meg, Nora.

Nora kjente det stikke litt i magen.

– Jeg trodde ikke du ville være med meg mer.

Elly la snabelen forsiktig rundt dem begge.

– Se, sa hun mykt. – Dette er hvorfor jeg er her.

Barna så opp på henne.

– Noen ganger, fortsatte Elly, – blir vennskap redd. Ikke fordi det er svakt, men fordi det er viktig.

Det ble stille.

Så sa Nora:

– Er det derfor du kom hit?

Elly så opp mot himmelen, som om hun lyttet etter noe.

– Jeg tror ikke jeg ble sendt hit tilfeldig, sa hun. – Jeg tror jeg ble sendt hit fordi dere kan se meg.

– Men mange ser ikke deg, sa Oliver.

Elly nikket.

– Bare de som har plass i hjertet sitt til noe som er litt annerledes.

Hun lente seg nærmere barna.

– Og det er en hemmelighet.

– Hvilken? hvisket Nora.

Elly smilte.

– At vennskap er en slags magi. Og magi finner alltid dem som trenger den – og som kan ta vare på den.

Et vindkast fikk treet til å rasle svakt, som om det lyttet.

– En dag, sa Elly lavt, – kommer dere til å møte mange som føler seg alene. Da vil dere vite hva dere skal gjøre.

– Hva da? spurte Oliver.

– Dere blir stående. Dere blir snille. Dere blir.

Barna lente seg inntil Elly, og hun kjente det samme varme lyset hun hadde kjent i drømmen sin. Det var da hun forsto det helt. Hun var ikke sendt for å bli reddet. Hun var sendt for å minne dem.

Epilog

Noen ganger forsvinner ikke det vi er glad i.

Det bare blir stille.

Elly var ikke alltid synlig lenger. Ikke slik hun hadde vært før. Hun kunne være der – og likevel ikke. Som et pust i vinden, som et spor i snøen som smelter sakte, men som fortsatt varmer hjertet.

Nora og Oliver visste det.

De visste at Elly aldri egentlig hadde dratt. For hver gang de var snille når det var vanskelig. For hver gang de ventet på noen som gikk saktere. For hver gang de sto opp for det som var riktig, selv når ingen så på – da var Elly der.

Noen ganger i drømmer.

Noen ganger i stillhet.

Og noen ganger i den lille følelsen i brystet som sier: Dette er riktig. Mormor sa en gang at noen vesener kommer inn i livene våre for å lære oss noe viktig, og når vi har lært det, trenger de ikke være synlige lenger. Men lærdommen blir.

Elly hadde lært dem at vennskap er en handling. At kjærlighet er noe vi gjør, ikke bare noe vi føler. At det å være annerledes er en gave, og at verden blir større når vi gir plass til hverandre.

Og kanskje – bare kanskje – går det akkurat nå en liten elefant et sted, usett av de fleste, men tydelig for dem som lytter med hjertet.

Hvis du en dag kjenner at du ikke er alene, selv om rommet er tomt, eller at noe varmt passer på deg uten å vise seg, da vet du:

Elly er ikke langt unna.

Om forfatteren

Alison Irene Meyer er forfatter, kunstner og spirituell formidler med en dyp kjærlighet for historier som bygger bro mellom fantasi, følelser og livets indre verdier. Hun har gjennom mange år arbeidet med menneskers indre liv, bevissthet og tilknytning til naturen og det usynlige.

Alison skriver for både barn og voksne, og hennes fortellinger bærer ofte med seg temaer som vennskap, trygghet, empati og det å være seg selv.

Hun har en særlig evne til å formidle store og viktige livstanker på en enkel, varm og tilgjengelig måte – sett gjennom barnets åpne blikk.

Elly den lille elefanten er skrevet med et ønske om å gi barn en følelse av tilhørighet og mot, og å minne både små og store om at vennlighet, forståelse og kjærlighet er en stille, men sterk kraft i verden.

Når Alison ikke skriver, henter hun inspirasjon fra naturen, stillheten og menneskemøter – og tror på at noen historier finner oss akkurat når vi trenger dem.